

Petőfi őszi, bakonyi éjszakáinak emléke, a Vadonban című vándordal, egyszerű, visszafogott hangú vers. Csöndes, kamaszös tünődés szövi át, amely a tanácstalanság érzését igyekszik enyhíteni, gyógyítani. A kószáló képzelet játéka, a bánatot kerülő, félkomoly dalok hangütése... Petőfi 19 éves, amikor ezt a versét írja. Egzisztenciális elesettségben él, filléres gondok között. Engem rettenetesen üldöz a sors (panaszolja levélben kebelbarátjának) egy borzasztó mélység előtt állok, melyet átlépnem kell, s e lépéssel talán két szívet (szülőimét) repeszték meg. Látd barátom! Színésszé kell lenniem, kell, nincs semmi menedék, szülőim nem segíthetnek, s nincs semmi alkalmam, mellyel a nyomorú filléreket életem tengetésére megszerezhetném... A költemény közvetlen előzményei ezek a sorok. A pápai diáktanyán írja őket, aztán elindul, hogy a fehérvári színtársulatot megkeresse. Éhesen, fázva, mind fáradtabban lábol át a bakonyi erdőkön. Sorsának fordulatain töpreng közben, s tünődéseit megpróbálja verssé szőni... ÉJ LENG ALÁ A MÉLY VADONRA, S AZ ÚT MAJD JOBB-, MAJD BALRA TÉR; LÉPTEIM BOLYONGVA TÉVEDEZNEK - KI LESZ ELŐTTEM HŰ VEZÉR? A MENNYI IVÉN UGYAN FÖLÖTTEM RAGYOGNAK ÉGŐ CSILLAGOK, DE VAJH TALÁL - E CÉLRA PÁLYÁM, HA LÁNGJAINKNAK HINNI FOG? AZ ÉGI FÉNYEK EZREDÉNÉL A LYÁNSZEM TÜNDÖKLŐBB VALA, S MÉG IS, KI HITTEM SUGARÁNAK, HAJ ENGEM MEG IS MEGCSALA!... Nyomorúságnak, fájdalomnak nyomát sem találjuk itt. A költő immár a szép vers iránti nosztalgiába merülve szövi a vándordal szálait. Őszi erdők sűrűjét vadonná mélyíti, mennyé deríti a novemberi eget, lángos csillagokat gyújt rajta, sejtelmes sóhajokká oldja oszlani mindig kész, kócos rosszérzéseit. A kor divatos dalainak, az almanach lírának a tónusa felé sodródik el így, ábrándos izgalmaiban... A levél túláradó szomorúságáról régen elfeledkezett már.